

насъ. Тя ни носи успѣхъ и сполука. Азъ благославямъ народното дѣло. Да живѣе свободна България“.

Храбриятъ и буенъ Асѣнъ изкокналъ напредъ, поелъ въ лѣва ржка знамето, а съ дѣсна издигналъ високо държавния мечъ, който билъ белегъ на сила и свобода.

Асѣнъ гръмогласно се провикналъ да го чуе цѣлия събранъ народъ:

„Братя българи, дошла е минутата българската земя да бжде свободна. Въоръжавайте се всички и дѣлото ни ще сполучи!“

Всички войскари и началници изтеглили мечоветъ си и извикали: ще умремъ за народната свобода!

Владицитъ паднали на колѣне и съ тѣхъ колѣничалъ всичкия народъ. Тѣ дигнали ржце къмъ небето и запѣли: „Снами Богъ, народи, разумѣйте! Боже, помози!

Гледката била величествена. Двата укрепени върха тържествували и треперѣли отъ радостъ.

Младитъ мъже бърже се разтичали, наредили се въ дружини и полкове. За главнокомандуващъ билъ назначенъ Асѣнъ. Всички дигнали оръжието и потеглили за градоветъ, въ които имало гръцки войски. Петъръ останалъ въ столицата като главенъ разпоредникъ.

Общо въодушевление.

Станалото въ Търново скоро се узнало отъ цѣлъ български народъ. Въодушевлението било голѣмо. На всѣкжде се стичали и нареждали дружини. Изъ България нѣмало гръцко население. Само въ укрепенитъ градове имало гръцки гарнизони. Тия гарнизони трѣбвало да се пленятъ или изпждятъ.